

Dragonregiment, des 1886, kan vor skal man i

D. S. ragede desan- Krigsministeriet.

ataillon den 1ste este til 3die N- ar som Korporal Jylland i Sep- indfaldt mere og N. 3. 161. Zvelse i Sep-

Marts Maaned amen samt har min Vernepligt er fordres vel

et om at astiene ? Hvor mange mange blive an-

Dg er der Ind-

ment i K. ved at gjenem- r antages ved 6) Elever mel- omstændigheder endt Kurjus (5 Ansettelse som Først Tjenesten Vernepligtens Af-

en fordres ikke den og Opfor- udgaar gjennem vranterne medde Orlogsværket.

den 29de Juli medtage de sed-

Kasernen, og ve i denne? (Aalborg).

d Indfaldelsen afstande: Et sort de Par Strøm- tøvler af tykt, mindst de ene dan Vidde, at nom dem som Sto eller Halv- og Pudsetøj, m, et Vomme- Stryaad, uldent Klædeborste, to en Daase med fet, Pudseflude udpose. Pudse- som han i der ikke findes ringsgjæstende, ikke maas være 24 Tm. lang.

ft uddanne mig yldte 17 Ar i jaaledes at jeg

gen til Soldat, nogen jærdeles x + y. at blive fast dt til Militær- fra Officers- forberedelse kan kunne optages ar det formaal

emsbestaffenhed sjen, kan kun deres Opmær- lserhøjeste An- aledes: „Naar den egentlige sjejl, der efter ket dertil, skal

afgjort, at man bliver indfaldt det efterfølgende Foraar? eller ster det ikke, hvis man har et højt Nummer, at man først kommer ind næste Efteraar? M. S. N.

Til 1. Ja.
Til 2. Det er Korpsets Sag at afgjøre, hvor- mange og hvilke af de Vernepligtige, der have fremsat Be- giæring om at uddannes til Officerer i Hæren, der skulle indfalbes som Officersaspiranter. I denne Egenstabs kunne de kun indfalbes til Møde den 31te Marts, forsaavidt de tildeles Fodfolket.

Undertegnede tillader sig at spørge, om jeg kan komme ind med Mandstabet til November, derjom jeg bliver tagen paa Sessjonen til Oktober, og hvorledes jeg da skal forholde mig. Jeg er kun 18 Aar og vil gjerne uddannes til Officer.
M. S.
Nej. Ikke før i 1887. Af Novemberholdets Mand- skab udtages ikke Befalingsmandselever. Nuffet om at uddannes til Officer maa fremsættes paa Sessjonen, og maa det udtrykkelig bemærkes, ved hvilket Aaben Ved- kommende ønsker at uddannes.

1. I den hvilken Tid skal en Ansøgning om at maatte fremsætte sig for den i Foraaret 1887 stedfin- dende Extrasesjon for 1888 være indgivet?
2. Hvor man forinden Meddelelsen af en saadan Tilladelse forespurgt om Grunden, hvorfor man ikke fremsættede sig for den foregaaende ordinære Sessjon?
3. Kan man efter at have ladet sig behandle ved en Sessjon og truffet Nummer vente en Ansøgning om Udsættelse bevilget, og inden hvilken Tid skal den i bekræftende Jald fremskomme?
4. Er der ved Forplejningskorpsjet Mødetid for Rekrutter ogsaa om Efteraaret?
E. S.
Til 1. Justitsministeriets trykte Cirkulære af 15de August 1885 giver Regler med Hensyn til den i For- aaret afholdte Extrasesjon for 1887, der utvilsomt ville blive gjentagne med Hensyn til Extrasesjonen for 1888. Ansøgning, stilet til Justitsministeriet og for- synet med 65 Dros Stempel, indsendes til vedkom- mende Udskrivningssteds inden Udgangen af 1886.
- Til 2. Ja.
- Til 3. Begjæring om Udsættelse maa fremsættes, inden man træder Led. Vil man senere ansøge Jus- titsministeriet om Ophævelse af Udskrivningen, maa dette vel motiveres og helst ske inden Aarets Udgang.
- Til 4. Ja.

Til P. A. (Espe). Vedkommende J. P. A. er født 1858 i Arebel (Mols, Jylland).
Til M. P. A. (Stocholm). De vil blive indfaldt som Militærarbejder ved Søværnet den 1ste Oktbr. d. A. Til r— (Wiborg). Forskjellige private Kurjus forberede til Afgangsprøven til Officerskolens næstældste Klasse. Ved at have deres Opmærksomhed henvendt paa Bladens Avertissementsspalter vil De meget snart faa samlet et tilsvarende Antal Adresser, og ved di- rekte Henvendelse (skriftlig eller mundtlig) til vedkom- mende Forstandere vil De kunne staa Dem de paalide- ligste Oplysninger. Hvis De, inden De indfalbes til Militærtjeneste, har bestaaet ovennævnte Afgangsprøve med et tilsvarende godt Resultat, vil De kunne opnaa at blive Premierløjtnant 2 1/2 Aar efter, at De er mødt som Rekrut. De vil i dette Tidsrum komme til at forrette Tjeneste 1/2 Aar som Rekrut ved en Udsending, 1 1/2 Aar som Lev paa Officerskolen, og efter bestaaet Prøve, 1/2 Aar som Sekondløjtnant ved den Udvalgte, ved hvilken De kan vente at blive ansat som Premier- løjtnant.

Til M. W. I Fortsættelse af Besvarelsen af Deres Forespørgsel i forrige Nummer skal Med. nu oplyse, at Panseffekt „Nvar Svitsfeldt's Netto Register-Tonnage er 811 1/100 Tons. For den Mulighed, at Brutto Register-Tonnagen ogsaa pantes kendt, skal tilføjes, at denne er 1804 1/100 Tons.

Til G. B. (Hjørring). Podtr.-Nr. 2277 — 1886 — 5 Nr. Martin P., født i Bjergby, skal møde den 1ste November d. A. ved 9de Bataill. Passer dette ikke, maa Kullebetegnelsen opgives.

„Vort Forsvar“
udgaar hveranden Søndag, koster overalt i Landet, Postafgiften ibe- regnet, 35 Dre sjerdingaarlig og kan bestilles paa alle Postkontorer og Brevsamlingssteder samt i Kjøben- havn hos Ursinus Gtflg., St. Kjøbmagergade Nr. 8, i de fleste Boglader og i „Adam's Kontorer.

Vort Forsvar.

Organ for Foreningerne til Forsvarsagens fremme.

Nr. 146. 6. Marg.

Udgaar hver anden Søndag.

Bestilles paa nærmeste Postkontor. I Kjøbenhavn i nærmeste Boglade.

Koster 35 Dre sjerdingaarlig.

25. Juli 1886.

Indhold: Den danske Kriegergrav i Magde- borg. Ved Kaptejn B. G. Tychsen. Med Billede. — Skytteforening og Folkevævning. Af Lærer Kristen Nielsen. — Svar til Hr. Kaptejn Røffentved. Af Gaardejer Jens Sørensen, Højrup. Med Bemærkninger af Kaptejn Røffentved. — Kjøbenhavns Besættning og „Djffjællands Folkeblad“. — Fra andre Blade. — Virksomhed for Forsvarsagen.

Den danske Kriegergrav i Magdeborg.

Ved Kaptejn B. G. Tychsen.
(Med Billede.)

I Krigen 1864 blev flere af vore brave Soldater, som i forskellige Træfninger maatte bøje sig for Overmagten og faldt i Fjendens Hænder, førte til tykke Jæfninger som Krigs- fanger. De fleste gjenfåa atter deres Fædre- land ved Krigens Ophør, men enkelte kom al- drig tilbage, idet de bukkede under for de Saar, de havde faaet paa Valpladsen, eller for Sg- dom. Om de saaledes end ikke fandt Døden under Udøvelsen af deres smukke Kald, at for- svare den fædrene Jordbund, saa ofrede de al- ligevel Livet for Fædrelandet og fortjene at mindes af dette ligesaa fuldt som dets andre Søner, der ledte for Fjendens Kuler.

De danske Soldater, som blev førte til Magdeborg, vare saa heldige der at træffe en Mand, der var bejælet af en sjelden Huma- nitetsfølelse, og som havde baade Villie og Evne til at lægge denne for Dagen overfor dem. Denne Mand, Appellationsraad Gyber, der isv-

rigt har Familieforbindelser i Danmark, ud- virkede ved sin Indflydelse og ved sin utrætte- lige Virksomhed, at Opholdet i den fremmede Træfning blev vore Soldater saa lidet tungt som muligt, og efter Krigens Ophør sørge de han for, at nogle Grave paa den gamle mili- tære Kirkegaard i Magdeborg, i hvilke sex danske Soldater, som vare døde under Opholdet der, vare begravede, blev holdte i Orden. Da det imid- lertid isfor bestemtes, at Kirkegaarden skulde nedlægges, henvendte han sig til en af de tid- ligere danske Officerer, som han havde stiftet Bekjendtskab med i Magdeborg i 1864, nu- værende Stolebestyrer H. St. Helms, som atter forlagde Sagen for Krigsministeriet, og det blev da, efterat Forholdene paa Stedet vare nærmere undersøgte af en af vore Offi- cerner, bestemt, at de jordiste Levninger af de sex Soldater skulde overføres til den nye Gar- nisonkirkegaard i Magdeborg og der henlægges i en sælles Grav, hvorpaa der skulde rejses en Mindestien. Takket være de stedlige militære Autoriteters, særlig Kommandanten i Magde- borg, Generalmajor v. Claers velvillige Imødekommen og Appellationsraad Gybers varme Interesse for Sagen, er denne nu ordnet paa den bedste Maade.

Ved Overførelsen fra den gamle til den nye Kirkegaard, som fandt Sted den 6te No- vember f. A., var jeg efter Krigsministeriets Ordre tilstede. Kl. 7 1/2 om Aftenen samledes paa førstnævnte Kirkegaard Kommandanten med Stab, Oberstløjtnant, Friherre v. Røssing, der som Medlem af Kirkegaardskommissionen havde taget sig varmt af Sagens Ordning, Plads- major v. Worries, Garnisonspræst, Konfi- storialraad Pohlmann, Politipræsident v. Arnim

og flere af Garnisonens Officerer. Jeg lagde en Laurbærkrans med vedhængende røde og hvide Vaand med Indskrift „Hilsen fra Danmark“ og „Den 6te November 1885“ paa Kisten, hvori de sex Soldaters jordiste Levninger vare nedlagte, hvorefter denne af Soldater blev baaren ud af Kirkegaarden og sat paa en Rustvogn for at fjøres til den nye Kirkegaard. Officererne m. Fl. fulgte til Fods, Kommandanten nærmest ved Vggen, med Appellationsraad Gyber paa sin ene og mig paa sin anden Side. Ved Indgangen til den nye Kirkegaard var der op- stillet Soldater med Fakler, som dernæst led- sagede Vognen til Graven.

Efterat Kisten var sænket ned, kastede Præsten Jord paa og holdt efter Fremsigelse af Skriftens Ord om Død, Evighed og Op- standelse følgende smukke Tale:

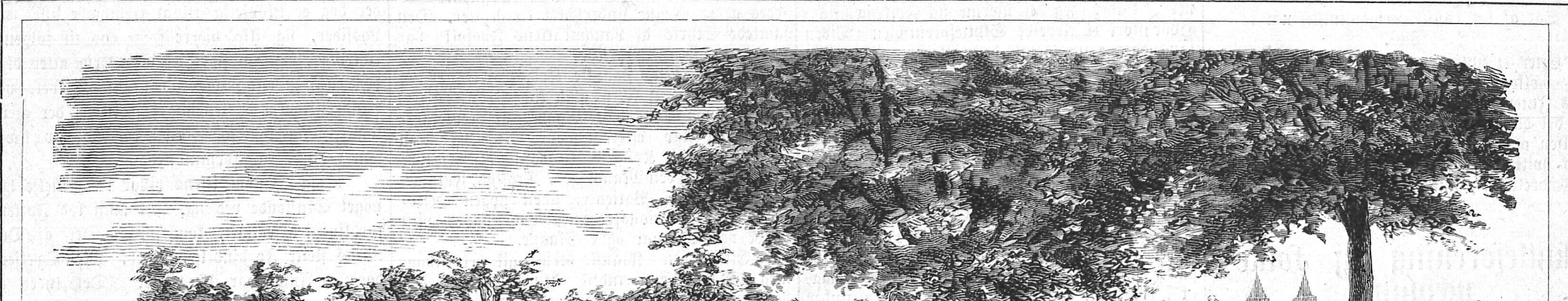
„Vi have nedstøvet de jordiste Levninger af sex danske Krigere, som paa denne indviede Plads skulle finde et ærefuldt Hvilested, i Graven. Mange Aar ere forløbne, siden de drog deres sidste Suk. Tiden har vel udtørret de Taarer, som ere fældede for dem; disse unge Mænds dengang saa bedrøvede Forældre ere vel nu tildels selv hensovede, men alligevel er os Erindringer ve- modig. De ere døde i det fremmede Land, fjært fra det elskede Hjem. Hvor ofte have de her ved Elbens Strand stirret i Vølgerne og sukset: „Gid vi kunde drage med Eder, hvis mit skønne Fædreland, som jeg snart skal gjenfå!“ Det skulde ikke saaledes være! Gud havde bestemt det anderledes, efter hans Villie maatte de her i det Fremmede finde Døden ved Sgdom.

Men Kjerligheden hører aldrig op! Først og fremmest hører deres Konges, deres

Fædrelands Hær og Folks Kjerlighed ikke op; thi deres Konge lader berede sine brave Soldater denne ærefulde Begravelse, deres Konge har sendt en Officer hid, der som Re- præsentant for sin Konge og sit Fædreland skal overbringe en „Hilsen fra Danmark“ og vise disse Krigere og Landsmænd den sidste Vere ved Graven. Saaledes hører Kongen af Dan- marks Kjerlighed til hans Soldater og hans Folks ringeste Søner aldrig op.

Kjerligheden hører ikke op! Det bør ud- tales for de her forsamlede Repræsentanter for den preussiske Hær. Vi føle den hjerteligste Deltagelse for disse brave Soldater, som tro imod deres Pligt have lidt Døden i det frem- mede Land for deres Konge og Fædreland. Vi ere overbeviste om, at disse danske Soldater, som hele den danske Hær, ere opfyldte af de samme Grundsetninger for Trofast og Hæ- ngeghed for Konge og Fædreland, for Pligt- opfyldelse og Selvfornægtelse, som bejæle vor Hær. Saadanne Følelser kunne hos os stedse gjøre Regning paa den varmeste Sympathi. Derfor agte vi disse brave Danske som os selv, idet vi i dem erkjende deres Konges tro Under- saatter, deres Fædrelands tro Søner.

Kjerligheden hører aldrig op — det sigt vi i den højeste Bethdning om Guds Kjerlig- hed. Landene ere vel adskilte ved Floder, Hæve og Bjerge, men Guds Kjerlighed kjender ikke denne Grænse for Sprog og Nationer. Gud vil, at alle Mennesker skulle hjælpes, og har sendt sin elskede Søn til Verdens Frelse. Denne Frelse bydes os paa Jaflandet som paa Derne. Derfor ere disse Medkristne hensovede i Guds Kjerlighed, om de end ere stede til Hvile til Opstandelse i fremmed Jord. Den

samme Guds Kjærlighed i Christo, ved hvilken de i Hjemmet vilde have fundet Syndernes Forladelse, Trøst i Døden, Visshed om Opstandelse, Frelse, Liv og Salighed, den samme Kjærlighed har ogsaa her staaet ved deres Dødsleje og vidnet for dem, at Guds Naade skjænker dem det evige Liv ved Jesum Christum, vor Herre.

Indigt er Hjemmet, Menneskets Hjerter hænger derved. Krigeren kæmper og døer for Fædrenes Jordbund med mandig Kraft, men vi maa ikke forglemme, at vi ikke have noget blivende Sted paa Jorden, thi Guds Kjærlighed har grundet os et blivende Hjem i Himlen. Christus siger: „I min Faders Hus er der mange Boliger.“ Han har beredt os Stedet og aabnet os Vejen. Disse her begravede Døds have fundet det evige Hjem i det Fremmede. Vi ere Alle kun Vandringsmænd, som gennem Tiden vandre til Evigheden og begjære den Hvile, der er forundt Guds Folk. Derfor ville vi ved denne Krigergrav paany høre Skriftens manende Ord, at vi forblive i Kjærligheden, forblive i Kjærlighed til Konge og Fædreland, forblive i Kjærlighed til Tjenesten, forblive i den kjærlighedsfulde Hengivenhed og Opofrelse for Konge og Fædreland. Da ville vi ogsaa forblive i Guds Kjærlighed, og Guds Naade vil føre os gennem det jordiske Livs Omkiftelser til det evige Hjem i Jesu Christo, vor Herre. Amen!“

Efterat Præsten havde lyst Velsignelse og fremsagt en Bøn, kastede hver af de Tilstedeværende tre Haandsfulde Jord i Graven. Kommandanten, Generalmajor v. Claer, paalagde mig at bringe det Budskab hjem, at Graven fremtidig skulde blive passet, som om det var en af deres egne, hvorefter jeg bragte Kommandanten og de øvrige Tilstedeværende en hjertelig Tak for den Ære, de havde vilst vore der jordede Soldater ved at bivaane den stedfærdige Højtidelighed. Da Graven var tilkastet, nedlagde jeg Laurbærkransen paa Gravhøjen.

Ved Appellationsraad Gybers velvillige Mellemkomst er der i Vinterens Løb tilvejebragt et passende Monument til den nye Grav, som ligger ved Siden af en meget stor Grav over flere Hundrede franske Soldater, der døde i Krigsfangenskab i Magdeburg i 1870—71. Monumentet, der er rejst i Foraaret, bestaar, som høstaaende Billede viser, af et naturligt Klippestykke, hvori der er indlagt en Marmorstavle med følgende gyldne Indskrift:

Her hvile

følgende under Krigen 1864 i Magdeburg døde danske Soldater:

9. Inf. Reg. C. Andersen (Weirup) † 27. Febr.
 11. — C. Larsen (Wosensart) † 21. Marts.
 " — C. Jensen (Hæstrup) † 9. August.
 21. — C. Lundbo (Nordborg) † 22. Febr.
 " — P. Thaysen (Rinkens) † 28. Marts.
 " — C. Andersen (Kegens) † 12. August.

Sat af det danske Krigsministerium i 1886.

Efter et nylig modtaget Brev fra Magdeburg vækker det nu færdige Gravsted Publikums Interesse i høj Grad, og den Omfjængelse af Minderne om de i fremmed Jordbund hvilende Soldater, der have ofret Livet for Fædrelandet, finder almindelig Anerkjendelse.

Skytteforening og Folkevæbning.

meningsløst vedblivende at behandle de Unge, der efterhaanden optages i Herrens Rækker, paa samme Maade som for 30 Aar siden, da frivillige Vaaben- og Legemsøvelser vare saa godt som ukjendte heri Landet.

Det vilde dog vist være muligt at lære Unge, der ere nogenlunde Herre over Legemet, at bruge deres Vaaben i Samling, som Led i et stort Hele, uden først paa Rekruttkolen at forberede dem dertil med det evindelige „Om igjen“ ved Armbevægelser og andre forberedende Øvelser.

Hr. Petersen siger, at den naturlige Udvikling af personlig Forsvarsdrift og Forsvarsevne ikke gjør Sagen klar, og det er selvfølgelig meget sandt; men i et Spørgsmaal som dette er det kun om denne Udvikling, der er Tale, og der er det min Overbevisning, at jo mere hver Enkelt frivillig tager sig af Udviklingen af sin Forsvarsevne, jo bedre for den Enkelte selv, og jo bedre for vor hele Hær.

At den danske Ungdom virkelig har lyst til at gjøre et frivilligt Arbejde for Udviklingen af sin Forsvarsevne, det har den givet Bevis for i de Aar, Skytteforeningerne have været kjendte her i Landet, men vor Hær har samtidig bevist, at den har en egen Evne til at dæmpe paa denne Lust. De Unge, der have været Soldater, ere nemlig ikke som Regel de virksomste Skytter, og da Skydefærdighed jo ikke er Noget, man kan erhverve sig i 6 eller 11 Maaneber og uden fortsat Øvelse bevare for steds, saa skulde man vente, at hjemvendte Soldater maatte gjøre særlig Brug af Skytteforeningen for at holde denne Færdighed vedlige. Men de hjemvendte Soldater tænke i vore Dage i det Hele ikke meget paa, hvad de have lært, de tale i hvert Fald ikke meget om det; derimod ere de ofte utrættelige i at fortælle om, hvordan de have pudset med Smergel, skulket ved Bajonetfægtning o. s. v. Ja, og saa fortælle de, hvor tosset de blev førte under den og den Felttjeneste. Om de Weniges Betragtninger over det Sidste altid ere grundede, er vel meget uvist; men een Ting viser denne Tale: at Vedkommende ikke har synderlig Tiltro til dette deres Arbejdes Nytte, og et saadant Resultat kan, moralsk set, ikke kaldes heldigt.

Baade Hær og Skytteforening vilde sikkert vinde ved, at den første byggede en Del mere, end den hidtil har gjort, paa den sidste Arbejde, saaledes at Enkeltmandsuddannelsen efterhaanden i det Betsentligste blev Skytteforeningens Sag. Og lad saa den Tid, de Unge ere indkaldte, blive brugt til samlede Øvelser; lad dem mærke, at paa det Arbejde, de have gjort i Skytteforeningen, kan der bygges videre; det vil sikkert bidrage til, at de ikke ville betragte deres Forsvarsevnes Udvikling som afsluttet ved Hjemsendelsen.

Dette, om Øvelserne i hjemlige Kredse efterhaanden kunne faa en større og større Plads og Del i vore Soldaters Uddannelse, kalder jeg at nærme sig Folkevæbning. Hvor stort et Arbejde Skytteforeningen i Tiden kan paatage sig, om den aiter en Gang kan tage fat paa Exercitien, kan jeg ikke afgjøre. Jeg er ikke saa tilbøjelig som Hr. Wagner til at kalde Forsøg i den Retning for Børnefygdomme. Han siger jo ogsaa selv, at Skytteforsperne i Sverige „exercerede forholdsvis godt“, at de samtidig „skød flit“, siger ikke stort, for Hr. Wagner vil da ikke opstille som en Grundsetning, at Skydning og Exercits ikke kunne trives Side om Side ligesaa godt paa Frivillighedens Grund som andre Steder, hvor de gaa Haand i Haand. Hr. Wagner siger ogsaa, at „Akademisk Skytteforening“ arbejder under

tiste Grunde. Det var nu hvilket Amt de 7—8 nye Kredse Jeg kjenner et Amt, maaste er der havde en lignende Tilgang men det vilde være højest uretferdigt at disse Kredse vare opstaaede væggrunde.

Om Præmie-spørgsmaalet nogenlunde enige. Maaste vurdere af Præmierne dragende Meddel Unge lidt forskjellig, men dersens Udtalelser tør det vist al ligesaa lidt som jeg vil hilsne Sorg, da vi i Skytteforeningerne nuværende Præmie-system med der, Fiber, Stofte o. s. v. overlagt Stykke Legetøj. Bestod i luffende af Skydevaaben, var det i dem.

I Haab om, at Hr. Petersen er rigtig, naar han med Oplysninger om en dansk Folkelighed vilde interessere „Vort fere, skal jeg fremkomme med et nærmest hentede fra Professor „Danmarks og Norges indre Enevælden fra 1660 til 1720“.

I sin Bemærkning til m. heri Bladet ophjser Redaktionen, under veylende Former har se Folkevæbning eller, som det h. Militis i Europas forskjellige S i Danmark har der været gjort Retning, og det er om Resultatet søg, der her skal fortælle lidt.

Før Krigen med Sverige bestod den danske Hær væsentlig rig og daarlignende organiseret nationer var fuldstændig utilstrækkelige et betryggende Værn.

I Krigstilsælde var man at hverve, dels hjemme og end i landet, for at faa det tilstrækkeligt dater.

Efter Enevældens Indførelse der oprettet en staaende Hær, heraf fornøden Frederik den 2. paa at organisere en national Militis, som den blev kaldt. Det blev inddelt i Lægder, og hvert stille en Soldat til at gjøre Tjenestemandsskabet skulde øves i Kr. Søndag efter endt Gudstjeneste.

I Begyndelsen af Kristian 3. Regeringstid blev der tillige oplyst Rytteri paa 4500 M. I teres Underhold blev der udlagt Hartkorn af Krongodset. Den her havde en Gaard paa 8 Td. Fæste, skulde enten selv tjene for holde en fuldstændig rustet Rytteri og han fritoges saa for en Del af Dagle af Rytterne fordeltes paa ledes at to Sogne underholdt en samlede Styrke af Landmilitiens paa den Tid 9,000 M.

Under den skaanske Krig kom Landmilitien til at staa sin stod den paa en saadan Maade, meret sex Aar efter Krigen 3. Betænkning til Kongen kunde i prfende om „den Mandighed, Tr. Bestandighed og Patience, uden tion“, som Nationalregimenterne baade ved Wismar og i Skaane.

Efter den skaanske Krig med Landmilitien, indtil den f. hævdes; men naar der menes,